

certs trobadors, i un *endilhar* que trobem en altres docentistes llenguadocians. «e l cavals es enrabiât / --- brama e crida e *endilba*, / e plaing sí que fon meravilha», *Jaufré* (v. 8439)

Els fadrins de Segarra i Urgell, que de vespres ronden les xiques, amb cants, al final de cada cançó *renllen*, això és fan crits prolongats, imitant la veu dels cavalls (*DAG*). d'això en aranès se'n diu un *bilhet* que morfològicament ve a equivaler a *renllit*, recollit a Tavascan (1934), com a nom del renill del cavall, mentre que a la Vall d'Aran, i en valls catalanes veines, es diu més aviat dels crits estridents i poderosos, que llancen pastors i muntanyesos, per entrar en contacte llunyà amb altres homes de muntanya, en les afraus i vessants dels Alts Pirineus. Són semblants als cants guturals dels muntanyencs i alpinistes tirolesos. En efecte la forma fonètica que ha revestit això a la Vall d'Aran (resultant de la simplificació de la -NN-, com en it. *enicchiare*, amb caiguda ulterior de la -N- en gascó), i amb *h-* afegit onomatopeic, conserva el sentit de 'renillar el cavall', amb forma *hllá* o semblant a la major part de Bigorra, però *hllá* en el centre d'aquest país (Gerda), mentre que en el Bearn reapareix forma igual a la catalana, *arrenilhà* (m. *hennir*, *ALGc* II, 456)

S'assemblen també a l'*ijujú* de la Montaña castellana; i a l'*upar* que Guerau de Cabrera desaprovava al jòglar Cabra, en la seva amonestació, una de les més antigues mostres de poesia en la nostra llengua, fi segle XII. Com observà MzP₁, a propòsit de tot això, aquesta mena de renills humans s'anomenen *reninys* en altres comarques catalanes (*Poesia Juglaresca*, pàgina 160, n 1) de fet, una variant *reninyar* (< *reninyar*) figura en altres versions del passatge citat de la Cançó del Comte N'Arnau (MilàF, l c). I com que aquest mateix crit humà s'anomena *irrintz* en basc (*DCEC* III, 1082a35-37), és de creure que això vingui de la mateixa família de HINNITUS, que estem documentant vàriament en tot el ll. vg: cf. cast. ant. *reinchar*, *reincho*, en lloc de *relnchar/reinchar*. En fi, també el basc *árrantzá* «el rebuzno», deu ser una variant d'això semblant als fets d'accentuació que, en tals casos, aplega Mitxelena en la seva *FonHivca*, p 385

DERIV *Anillament* «hinnitus», Busa-N. 1507 i V. supra *Renill*, amb variants *renyill*, *renyiny* *Renillet*, *-illit* (supra) *Renilleig* *Renillador*, *-llaire* *Reninc* a la Selva (*AlcM*), 'garrí', la veu del qual, en efecte, recorda un renill de cavall

¹ Per encreuament d'això amb *egumar* es degué formar l'eiv. *regunxar*.

Reninc, V. *renillar* *Remoles*, V. *renigroles* *Renis* 'tela antiga' potser fabricada a *Rens* = fr. *Reims*, com els oc *rezana* i *ransan*, i altres que s'estudien i documenten en l'article RANZAL del *DCEC/DECH*; cal, però, assegurar que no hi hagi error de lectura per *rens*

Renis «mall, tany que surt a la soca dels arbres, re-

botell, rebotis», que degué ser mot de la part més conservadora de l'illa, puix que només el recollí Aguiló, però ja no *AlcM*. sembla relíquia mossàrab mantinguda en algun racó, i després desconeguda a Palma i desatesa pertot, d'un mossàr. **renęis* (amb canvi de *ęis* en *-is*), justificable tant per fonètica cat. com aràbiga; derivat de RE-NASCI, a la manera del pirinenc *Argua-neix*, *naixó d'aigua* (= *nascio* per *natio*, *-onis*), cf. AD-NATIO > gall. *andactio*, it. *annazzo*, *DECH* I, 256b6ss.; port. *leixenzo*, cat. *naixença* i *donzell*, cast. DIVIESO (*DECH* II, 509a5; III, 200a10-16). Serà bo, però, de desconfiar fins a més comprovació del mot: no hi ha gués error de lectura per *renou*, o reducció d'un **renuís* (< *renouís*) derivat d'aquest.

RENITENT, 'contumaç, resistent', pres del ll. *renitens*, *-entis*, id., derivat de *renitor*, *-iti*, 'resistir-se', i aquest, de *niti* 'esforçar-se'. □ 1.ª doc: en dos textos legals del S. xv (*DAG*); doc. mall. de 1510, en la trad. de la *Fiameta*, potser no és més que calc de l'original boccaccesc. En llatí *renitens* ja figura, amb el mateix valor, en St. Agustí i en Q. Curci, i ve del verb *niti* 'esforçar-se', sense res a veure amb *nitiere* 'brillar'. Altrement no val la pena de refutar la pensadeta etimològica de Barnils (< *retinent*, *BDC* III, 37), seminarista que penjà els hàbits, per... no apendre el llatí.

DERIV: *Renitència* [1437]: «Nós havem mesa en casa Dona Elionor, per haver-la més delluïrament a fer la voluntat del senyor Rey ---: com era, e és, tanta la sua *renitència* e durícia ---» a. 1437 (*BABL* XIV, 336); «Tant y tant l'en ha pregat. / no li val la *renitència* / ---», Verdaguier i altres cit. en *DAG* i *AlcM*.

Renixa, *renoc*, *renoca*, *renocat*, V. *rana* i *granota* (per al sufix i matis, cf. *tanoca* TANY) *Renoi* (res a veure amb *renom*), V. *noi* amb el mateix ús *Renonda* ross. mala herba dels prats: sembla encreuament de *ranuncle* amb una variant de *rododendron* (veg. els articles *arándano* i *ojaranzo* del *DCEC/DECH*) *Renoguerra*, V. *renoc* *Renòs*, de *rer(e)-os*, V. *rere* *Renot*, si no hi ha err. en la terminació, serà contaminació de *renòs* per un derivat de *rana* *Renou*, *renouer*, *-over*, *-ouera*, *renovable*, *renovació*, *renovadiu*, *renovador*, V. *nou*; molt usat per V. Català en lloc de la forma barcelonina *enrenou*, «l'Àmèlia s'ha donat molt *renou* per si.» d'on la locució proverbial «amic nou: / molt *renou*» 'les noves amistats costen molta femada' (Cartes de 1904 p. p. NOLLER, *Mem Lit*, 397, 396 *Re-no-val* qualificatiu ross.: potser no és més que un calc improvisat del fr. *vaurien*, *enne* (< *valrien*) *Renovament*, *renovar*, V. *nou* *Renovarda*, V. *rana* *Renovellada*, *renovellador*, *-llaire*, *-llement*, *-llança*, *renovellar*, V. *nou* *Renquejar*, V. *ranc* *Renquera*, V. *rengle* *Rent*, V. *rentar* *Renta*, castellanisme intolerable per *renda* (vagi ser, o no, ben llegit en cert document antic).

RENTAR, que primer només significava 'esbandir, esclarir (roba etc.)', 'passar-hi aigua' (a qualsevol cosa per llevar-li impureses), i després substituï *llavar* en